

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Ing. V. L.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížova 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2014, č. j. 41 Ad 33/2013 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, č. j. X, žalovaná zamítla námitky žalobce a tím potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 4. 2013, č. j. X. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 18. 6. 2014, č. j. 41 Ad 33/2013 - 39, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž namítal kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost však nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byl v napadeném rozsudku náležitě poučen o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do *dvou týdnů* po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Z obsahu spisu Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel nebyl v době vydání rozsudku krajského soudu zastoupen advokátem, proto byl napadený rozsudek doručován přímo stěžovateli. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla zřízena datová schránka podle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované

konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), byl mu rozsudek zaslán elektronicky do datové schránky (§ 42 odst. 1 s. ř. s.). Z doručení na rubu č. 1. 42 vyplývá, že rozsudek byl do datové schránky stěžovatele dodán dne 2. 7. 2014. Ve čtvrtek 3. 7. 2014 se stěžovatel do datové schránky přihlásil a tím došlo k doručení rozsudku (§ 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb.). Podle § 17 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb. platí, že doručení dokumentu podle odstavce 3 téhož ustanovení má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou.

Dne 17. 7. 2014 byla Nejvyššímu správnímu soudu dodána do datové schránky plná moc ze dne 11. 7. 2014, zmocňující advokáta JUDr. Františka Novosada k zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku (avšak bez doložky o autorizované konverzi dokumentu podle § 22 zákona č. 300/2008 Sb.). Dále byl v datové zprávě přiložen napadený rozsudek. Žádné podání, obsahující samotnou kasační stížnost, však dodáno nebylo.

Následně byla dne 29. 7. 2014 Nejvyššímu správnímu soudu dodána do datové schránky samotná kasační stížnost, aniž by bylo přiloženo jakékoliv bližší zdůvodnění či vysvětlení daného postupu stěžovatele. Kasační stížnost byla zapsána pod samostatnou spisovou značku 3 Ads 152/2014. Všechna podání, která Nejvyšší správní soud do datové schránky obdržel, byla odesílána z datové schránky stěžovatele.

Ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. byl dnem, kdy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti, čtvrtek 3. 7. 2014. Dnem následujícím počala běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti tak podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s., připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na čtvrtek 17. 7. 2014. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy muselo být podání dodáno do datové schránky soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 – 79, publikované pod č. 2131/2010 Sb. NSS). Podání, obsahující samotnou kasační stížnost, však bylo Nejvyššímu správnímu soudu dodáno do datové schránky až dne 29. 7. 2014; kasační stížnost byla tedy podána opožděně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pozdní podání kasační stížnosti jde k tíži stěžovatele, přičemž toto pochybení nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani výše zmiňovaný fakt, že poslední den lhůty pro podání kasační stížnosti (17. 7. 2014) dodal stěžovatel do datové schránky Nejvyššího správního soudu datovou zprávu, která obsahovala plnou moc a kopii napadeného rozsudku. Tyto dokumenty měly pravděpodobně tvořit přílohu kasační stížnosti, avšak ta v datové zprávě přiložena nebyla; Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nebylo poslední den lhůty dodáno žádné podání, způsobilé zahájit řízení o kasační stížnosti. Podle § 32 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., je řízení zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu. Samotný návrh, tj. kasační stížnost, došla soudu až dne 29. 7. 2014. Dne 17. 7. 2014 došly soudu toliko přílohy, doposud nepodané kasační stížnosti; nebylo je tak možno přiřadit k žádnému probíhajícímu řízení a ani tyto dokumenty samy o sobě nebyly způsobilé řízení o kasační stížnosti zahájit, protože plnou moc pro řízení o kasační stížnosti a napadený rozsudek nelze ve svém celku považovat ani za blanketně podanou

pokračování

kasační stížnost. Z těchto dvou dokumentů lze sice vysledovat vůli stěžovatele kasační řízení zahájit a vést, nicméně taková vůle by musela být alespoň v minimální míře formalizována do odpovídajícího podání. To se však nestalo.

Je vhodné též zmínit, že na podání stěžovatele ze dne 17. 7. 2014 zareagoval Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 24. 7. 2014, č. j. Na 283/2014 – 9, kterým se advokáta JUDr. Novosada dotázal, k jakému podání zaslané přílohy patří, a zda hodlá podat jménem stěžovatele kasační stížnost, případně zda již byla podána (na tuto výzvu nebylo nikterak reagováno). Tento postup zdejšího soudu byl odůvodněn tím, že v té době mu ještě nebyl předložen spis krajského soudu; existovala přitom možnost, že kasační stížnost byla podána u Krajského soudu v Brně, což zákon připouští (viz § 106 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). Nebylo možné také vyloučit, že v rámci otevřené lhůty byla kasační stížnost podána cestou poštovní přepravy a z nějakého důvodu nebyla zdejšímu soudu dosud doručena. Tyto eventuality se však nepotvrdily.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování zohlednil i právní názor vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>, podle něhož je „s ohledem na specifickou právní úpravu ve správním soudnictví (...) třeba do budoucna na Nejvyšší správní soud apelovat, aby při odmítání kasační stížnosti pro její opožděnost byl pečlivý a obezřetný a aby posuzoval, zda účastník řízení měl v konkrétním případě reálnou možnost předvídat brozbu odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost a podle toho již v kasační stížnosti argumentovat, resp. navrhopvat důkazy.“ Tento apel Ústavního soudu směřoval především na problematiku náhradního doručování fyzickým osobám, což není nyní posuzovaný případ. Stěžovateli byl napadený rozsudek doručen datovou zprávou do jeho datové schránky; tj. šlo o doručení, které má stejné účinky jako doručení do vlastních rukou. V napadeném rozsudku byl stěžovatel náležitě poučen o délce a počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Požadavku Ústavního soudu na maximálně obezřetný přístup při posuzování existence podmínek pro odmítnutí návrhu zdejší soud plně dostál, neboť zohlednil všechny aspekty posuzovaného případu a výše zmiňovaná podání stěžovatele hodnotil v kontextu celé věci. Pokud celá situace vznikla tím, že stěžovatel hodlal odeslat kasační stížnost společně s přílohami v poslední den lhůty pro podání kasační stížnosti (17. 7. 2014), avšak podání, obsahující kasační stížnost, opomněl do datové zprávy přiložit, jde o pochybení lidsky pochopitelné, na běh lhůty pro podání kasační stížnosti však takové subjektivní pochybení nemůže mít vliv. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout ani z takového důvodu.

Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu